

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Æternæ Ex Prima Hebdomade Asceseos
Ignatianæ Petitæ**

Vogel, Matthäus

Constantiæ, 1731

Pars I. Finis hominis in hac vita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60667](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-60667)

eis & constantiam largire. O Fili Dei vivi !
 Tibi consecro intellectum meum : illumina
 eum luce veritatum æternarum , & eorum mihi
 sensum tribue. O Spiritus Sancte , tibi con-
 secro voluntatem : accende illam ferventibus
 affectibus , eamque ita fove , ut nunquam in
 eis tepestat . O B. Virgo Mater Dei & ho-
 minum , adsis mihi in hora hac : Tu Mater
 gratiae , dulcis parens clementiae , tu me ab hoste
 protege , & mortis horam suscipe. Angele Dei ,
 qui custos es mei , me tibi commissum pietate
 superna , hac horam custodi , illumina , rege , gu-
 berna. Omnes Sancti Patroni mei , adeste
 mihi & intercedite pro me !

Hac oratio si fusior tibi est , recita Hymnum :
Veni Creator Spiritus. Et hoc agendum est ante
 quamvis Considerationem.

Recitatâ Oratione , imaginare tibi , te sisti ab
 Angelo tuo Custode coram throno Sanctissi-
 mæ Trinitatis , & ostendi tibi omnes Angelos
 & beatos , qui Deum ceu Finem & principium
 suum maximam reverentiâ adorant. Roga gra-
 tiam agnoscendi Finem tuum paucis illis verbis :
Notum fac mihi , Domine , Finem meum.

Pars I.

Finis hominis in hac vita :

Doctrina. Creavit te Deus , mi Studiose :
 eduxit te è nihilo : dedit vitam , quam ha-
 bes : dedit corpus : dedit animam : Animam ,
 spiritum nobilissimum : instruxit eam dotibus
 üs ,

us, quibus Dei imaginem efficeret. Dedit membrá corporis, linguam, oculos; manus. Quidquid habes, à Deo est. Creavit te, relictis innumeris aliis, qui Majestati divinæ melius fuissent servituri. Et hoc fecit DEus, Maje-
stas infinita, nullius indiga, tuæ etiam ingratitudinis præscia. Creavit ergo te, & posuit in mundo hoc. Sed quem in Finem? Audi, quid per servum suum S. Ignatium tibi dicat. *Cre-
atus est homo, ut DEum suum laudet, revereatur,
eique serviens salvus fiat.* Hic Finis tuus est in vita hac, hoc negotium tuum: ideo vivis, ideo creatus es, ut DEum laudes, reverearis, ei ser-
vias. Sed quid est hoc? Laudare DEum fit verbo, fit opere. Verbo laudare DEum, est eum adorare, preces ad eum fundere, in necessitate omni ad eum confugere, eum implo-
rare. Laudare opere, est opera DEo placen-
tia exhibere, DEum non offendere. Sic qui pia intentione vacat studiis, adit templa, imò qui & ex sancto fine comedit, dormit, ambu-
lat &c. laudat DEum. Idem agit, qui membris à DEo concessis ad pia opera, ad DEI cultum utitur. Revereri DEum, est eum velut præsen-
tem honorare: exteriora reverentiæ signa DEo exhibere, præsertim in æde sacra. Servire DEo, est DEI voluntatem implere in omnibus, servare præcepta DEI. Ex his colligis, quis sit Finis tuus in vita.

Reflexiones. I. Si DEus solâ suâ bonitate mo-
tus, te creavit, relictis innumeris aliis; si te

B

non

non lapidem , non arborem , non brutum , sed hominem fecit ; si quæ habes , omnia à DEo sunt ; si ad excelsum adeò Finem , ut est DEo servire , te creavit ; quid concludis ? quid DEo tuo debes ? Rex quidam , si pauperem homunculum , relictis aliis , eveheret ad dignitatem toparchæ aut principis , si ei daret arma , concederet hortos , extrueret palatum , adderet famulos ; quid pauper ille ad hanc euctus dignitatem suo deberet benefactori ? Nunquid gratias huic sæpe agere , & in aliquod gratitudinis signum omnia à rege sibi concessa , ad hujus defensionem pariter & honorem tenetur impendere ? idem teneris & tu , & multò majus . 1. gratiæ agendæ sunt DEo . 2. ad DEI obsequium impendenda sunt omnia , quæ dedit . Dedit Corpus , dedit animam , dedit talenta , dedit membra , dedit tempus , dedit vitam : omnia divino cultui consecranda sunt ; ut nihil cogitet aut velit anima , nisi ad DEI gloriam : nihil loquatur lingua : nihil audiant aures : tangant aut laborent manus , nisi ad DEI gloriam . Ut voluntas occupetur amando DEum , lingua loquendo honesta & pia , auris audiendo conciones & pia monita ; & sic loquere de aliis . Totum enim DEo debetur . Fructus arboris cuius sunt ? nonne ejus , qui Dominus est arboris ? Arbor si rationis compos esset , & fructus donare vellet alteri , an non iniquissimè ageret ? Arbor es , à DEo plantata : Fructus tui sunt opera tua , cogitationes

tiones tuæ, verba tua: impie agis, si non hæc omnia DEo donas, ad DEI honorem dirigas. Intra jam conscientiam tuam, & quære, quomodo hoc observaveris? An vel unicum membrum est, quod DEo semper consecraveris? An lingua? ah! detractiones, mendacia, convitia, sermones inhonesti eam dæmoni dedicârunt. An pedes? sed hos quoties ad loca prohibita aut periculosa cum DEI offensa movisti? An manus? sed hæ ad labores scholasticos, ad orationem quam pigræ fuerunt! an omnia vitæ momenta, imò an vel millesimam partem DEo tuo dedisti? dedisti otio, dedisti confabulationibus illicitis, dedisti dæmoni, DÆo nihil, aut modicum certè. Scilicet non ad DEI honorem, sed offensam etiam uti ausus es vitâ tuâ, tuo corpore, tuâ animâ. Hæcne debita DEo gratitudo?

II. Si finis tuus est laudare DEum, eum revereri, ei servire; ergo hoc unum curandum est à te, ut hæc impleas. Quomodo impleta sunt? Laudare DEum, est eum colere per process; est opera DEo placentia exhibere. Habes, Studiose, occasiones hoc agendi innumeratas, per orationem manè & vesperi, domi, in templo &c. hanc quomodo persolvisti? quoties manè, quoties vesperi neglexisti? quoties tepidè, somnolenter, sine reverentia & attentione peregisti? Ubi opera DEo placentia? interroga conscientiam tuam. Quomodo reveritus es DEum? an velut ubique præsentem

B 2

hono-

honorâsti? an ubique præsentem credidisti? an in occasione peccandi cogitâsti: DEus adest: DEus videt me: DEus audit hæc. Homo non vedit, quod fecisti in loco illo; homo non audivit sermones illos; non notavit otium illud: at DEus vedit, DEus audivit. Hocne præsente audeas tu, quod præsente homine non auderes? hocne revereri DEum est? In templo, ubi maximè præsens est DEus, quomodo eum reveritus es? reverentur eum Angeli, & prostrati adorant DEum Eucharisticum: quia tu? examina tuum in templo versandi modum. Quomodo serviisti DEo? quomodo voluntatem ejus implevisti? Voluntas DEI est, ut in juventute tua DEo servias, ut serio te studiis applices, ut mandata observes. Hocne egisti haec tenus? Loquatur conscientia tot, tamque turpibus onerata peccatis: loquantur mendacia, inobedientia, otium &c. hocne est servire DEo? hoc amare DEum? Falleris, si verbis solis amorem aut obsequium contineri credas. Si amas DEum, moriendum tibi est potius, quam peccatum vel levissimum committendum, licet nescio quod, inde commodum tibi surgeret. Hocne egisti? quoties pœnæ metu, aut ne voluptate aliquâ careres, offendisti DEum otiando, mentiendo, negligendo sacra &c. Hocne DEo servire, DEum amare?

Affectus. Magne DEus, permitte, ut effundam cor meum in conspectu tuo. O quid est homo, quod memor es ejus? quid ego sum, quod

quòd ab æterno dilexeris me, è nihilo me ad tantum Finem creaveris? Tua unius bonitas est, cui hoc debeo. Benedicta sit omnipotenta tua, quæ me creavit! laudent eam meo loco Angeli sancti, Cherubim & Seraphim. Hoc doleo unicum, quod nunquam antè hoc agnoverim, nunquam tibi gratias egerim. O me monstrum ingratitudinis, quid feci? Pœnitet, O DEus, pœnitet me! & quod neglexi, jam nunc ago: iterum iterumque gratias tibi ago, quòd me creaveris; & quòd ad tantum Finem creaveris, quid enim excelsius, ac tibi DEo servire? sed O nova doloris materia! quantum à Fine hoc meo deflexi! debebam, quæ dederas omnia, ad tui unius honorem impendere, tibi uni servire: & quid egi? O impudentiam meam! habes, Domine, confidentem reum. Vixi oblitus finis mei; non video in corpore membrum, non in anima potentiam, non in vita mea diem tibi soli consecratum. Atque utinam non ea ipsa, quæ tuo honori debebam consecrare, ad tuæ Majestatis offensam impendisem! O quantum doleo ista cogitans! Doleo, O DEus, & ex corde doleo, quòd vel momentum fuerit, quo non vixerim congruenter Fini meo! Ab infinita tua Bonitate veniam rogo & spero per Jesu Christi merita!

Proposita. Posthac, Domine, vitam meam aliter ordinabo juxta Finem creationis meæ: præcipue peragam leuentia. I. Pro beneficio creationis agam indies, manè potissimum, gratias,